

YBFL'DE BAHAR RÜZGARı ESİYOR!

Bir yıl aranın ardından yeniden hayat bulacak bahar şenlikleri, bu yıl unutulmaz bir coşkuyla gelidi!

16 Mayıs Cuma günü tüm gün süren bu renkli etkinlikte eğlence, heyecan ve dayanışma bir arada yaşandı. Okulumuzun dört bir yanını saran etkinliklerde öğrenciler birbirinden eğlenceli ve rekabet dolu anlar yaşadı. Şenlik kapsamında voleybol turnuvasından penaltı yarışmasına, yumurta taşıma oyunundan bilgi yarışmasına kadar pek çok etkinlikte buluştuk.

Bu büyük organizasyon, canla başla çalışan gönüllü bir ekip tarafından hayata geçirildi.

11/A sınıfından Sema Nur Kaya, Asmin Deniz Başboğa, H. Kübra Tezcan, Elif Rana Ünlü; 11/E sınıfından Ege Akyar; 11/C sınıfından Selen Çepni; 11/D sınıfından M. Emin Seven ve 10/B sınıfından Z. Hilal Yıldırım'ın öncülüğünde hazırlanan bu şenlik, katılan

herkese unutulmaz bir gün yaşattı. Okul topluluğumuzu bir araya getirdi, dostlukları pekiştirdi ve baharın enerjisini doyusya hissettirdi. **Editör Eki-**

bi

**Yücel Boru Fen Lisesi
Öğrenci Gazetesi**

Yücel Boru F.L. Adına Sahibi

Şinasi Kavlak

Yayın Yönetmeni

*Sevgi Akbaba
TDE Öğretmeni*

Yayın Kurulu

*H. Kübra Tezcan
Editör*

Yazın Kontrol Ekibi

*Yasemin Ayakta
Elif Şura Koçak 10/B
Sercan Mutlu 11/A*

Yazarlar

*Ebrar Gündüz 11/E
Ahmet Gültekin 9/E
Yunus Emre Kavak 12/E
Nevra Gül Karabacak 9/A
Remzi Asılsoy/DKAB
Elif Şura Koçak 10/B
Hamuş
Z. Hilal Yıldırım 10/B
H. Kübra Tezcan
Esin Işık 9/C
Aysima İdil İnan 10/C
Bruce H.*

Dağıtım

Basılı ve Dijital

İletişim

ybfl.gazete@gmail.com

Sosyal Medya

@okulgazetesi/ Instagram

74. Sayı İçin Çalma Listesi

74. Sayı İçin Podcast

İL BİRİNCİLİĞİ, TÜRKİYE İKİNCİLİĞİ...

Sermaye Piyasası Kurulu'nun düzenlemiş olduğu lise öğrencileri arası "*Finansal Okuryazarlık Geleceğimi Nasıl Şekillendirir?*" konulu kompozisyon yazma yarışmasında, okulumuz **12/E** sınıfı öğrencisi **Yunus Emre KAVAK**'ın yazmış olduğu kompozisyon, il birincisi olmasının ardından Türkiye ikincisi derecesi de alarak bizleri yine gururlandırmıştır. Öğrencimizi ve danışman Türk Dili ve Edebiyatı öğretmenimiz **Sevgi BAHTİYAR**'ı tebrik ederiz. Aşağıda arkadaşımızın değerli eserini sizlerle paylaşıyoruz.

Yunus Emre Kavak 12/E

YAŞAM SANATINDA FİNANS MİMARİSİ

KOMPOZİSYON

Küçük yaşta başlar biktirmek, tasarruf etmek. Öyle başlayıp da bitmez hem, ömür boyu devam eder. Bir araba, bir ev, bir arsa hatta tavuk döner alırken! Hangisi daha ucuz, hangisi daha kaliteli, hangisi daha lezzetli? Farkında olmadan aklımızdan geçirdiğimiz bu düşüncelerin tümü "*parayı iyi yönetmek*"le alakalıdır. İşte o zaman haklı olarak sorar insan kendine "Nasıl yapmalı?" Cevaplar ise birkaç tane değil. Hatta muhtemelen belirli bir sayısı bile yok ama hepsinin bulunduğu ortak bir payda var. Finansal okuryazarlık!

Finansal okuryazarlık, bireylerin ekonomik kararlarını bilinçli bir şekilde alabilmeleri için oldukça büyük bir öneme sahiptir. Ayrıca finansal okuryazarlık kavramı; kişisel ve toplumsal refahın temel taşlarından biridir ve sadece para yönetimiyle sınırlı kalmaz, aynı zamanda gelir ve gider arasındaki karmaşık dengeyi anlamayı da içerir. Bu bilgi, bir pusula gibi, finansal kararlar labirentinde bize rehberlik eder ve sadece hayatta kalmamızı değil, aynı zamanda başarılı olmamızı da sağlar. Dediğim gibi, finansal yönetim alanında gelir ve gider arasındaki denge çok önemlidir. Finansal istikrarı sağlamak için ya geliri artırmak ya da giderleri azaltmak gerekmektedir. Toplumlarda hiç azımsanmayacak bir kesimin en büyük ideali bu istikrarı giderleri azaltarak sağlamaya çalışmak olsa da öncelik her zaman geliri artırmaya çalışmak olmalıdır. Çünkü geliri artırmak, sadece mali kapasitemizi artırmakla kalmaz, aynı zamanda büyük düşünme ve fırsat zihniyetinin de oluşmasını sağlar. Bu sayede oluşacak

ve gelişecek fırsat zihniyetine sahip olmaksızın bizim daha "rahat" bir hayat sürmemize olanak sağlayacaktır. Çünkü hayat insana kimisi büyük kimisi küçük çok sayıda fırsat sunar. Bunları iyi değerlendirebilen insanlarsa hayatta "başarılı" olarak nitelendirdiğimiz insanlardır.

Biraz daha açmamız gerekirse giderleri azaltmak, bazı zamanlarda gerekli olabilse de bunun belirli sınırları vardır. Çünkü kaliteden ödün vermeden kesilebilecek harcamalar kısıtlıdır. Öte yandan, geliri artırmamızın bir sınırı yoktur. Bir gelir seviyesinin her zaman bir üstü daha vardır. Bu durum bir yerden sonra yeni olasılıkların kapılarını açar: Eğitim, sağlık, emlak, borsalar gibi alanlara yatırım yapmamıza olanak tanır ve böylece kazanç potansiyelimizi daha da artırır. Üstelik insan yatırım yaptığı alan hakkında bilgi sahibi olur. Eğitim alanına yapacağımız yatırımlar bizim bu alandaki en son gelişmelerden haberdar olmamızı sağlar. Kim bilir belki de bu, çocuğumuza daha iyi bir eğitim "fırsatı" sağlamamıza neden olabilir! Ayrıca, finansal okuryazarlık, her türlü meblağı akıllıca yönetme becerisi kazandırır. Hedeflerimizi ve değerlerimizi yansıtan bütçeler oluşturmamıza yardımcı olur, yapılan ve yapılacak olan harcamalarda ihtiyaç ve ihtiras arasındaki ince

çizgiyi çeker. Bu da uzun vadeli finansal sağlık için, pusulanın yanılmaması ve labirente kaybolmamak için çok önemlidir çünkü sahip olduğumuz yaşam tarzı, kişiliğimiz, sahip olduğumuz bilinç ve farkındalık enflasyonu tuzakından kaçınmamıza yardımcı olur; yani, artan gelirle birlikte artan harcamalar yerine artan tasarruf ve yatırımlar sağlar. Bununla birlikte unutmamamız gereken bir diğer önemli unsur tasarrufun her zaman kısmak veya küçültmek anlamına gelmediğidir. Biriktirerek büyötmek de tasarrufa dahildir.

Sonuç olarak, geliri artırmayı önceliklendirmek, sürdürülebilir finansal sağlık ve büyüme yolunu açar. Bu yaklaşımsa finansal okuryazarlık ilkelerine dayanarak finansal yolculuğumuzda pasif katılımcılar değil, aktif mimarlar olmamıza olanak tanır. Ayrıca finansal okuryazarlık, sadece bir kez öğrenilip bırakılacak bir beceri değil, her gün değişen modern sistem sebebiyle sürekli olarak güncellenmesi ve geliştirilmesi gereken bir yetkinliktir. Yani diyebiliriz ki finansal okuryazarlık sadece para ve onu yönetmekle değil, iyi yaşama sanatını ustalıkla idare edebilmekle ilgilidir.

ORYANTİRING TAKIMIMIZDAN TÜRKİYE İKİNCİLİĞİ

SPOR

Okul sporları kapsamında düzenlenen Oryantiring branşında daha önce il şampiyonu ve bölge şampiyonu olarak önemli başarılarla imza atan takımımız, bu kez Türkiye Şampiyonası'nda ikincilik elde ederek bizleri bir kez daha gururlandırmıştır.

Zorlu parkurlarda gösterdikleri üstün performans ve takım ruhuyla başarıya ulaşan öğrencilerimiz, okulumuzu en iyi şekilde temsil etmişlerdir. Bu büyük başarıda emeği geçen öğrencilerimizi ve onları titizlikle hazırlayan Beden Eğitimi öğretmenlerimiz Okşan GİR-GİN HOLOĞLU ve Gökhan DUMAN'ı tebrik ediyor, başarılarının devamını diliyoruz.

BİR GÜN DEĞİL, HER GÜN ANNEM

GÜNDEM

Hayatımız boyunca attığımız her adımda, bizi biz yapan en güçlü duygunun adı: anne sevgisi. Gözümüzü dünyaya açtığımız ilk andan itibaren üzerimize titreyen, düşerken el uzatan, başarımızda alkışlayan, üzüntümüzde sessizce gözyaşı dökten o koca yürek... Anne, bir günde anlatılamayacak kadar derin, bir ömür yetmeyecek kadar kıymetli bir kelime. Anne sadece bir insan değil; sabrın, fedakârlığın, merhametin ete kemiğe bürünmüş hâlidir. Kimi zaman kendinden vazgeçer, yeter ki evladı bir lokma fazla yesin, bir damla az ağlasın. Kalbindeki sevgiyi tartamazsın; çünkü o sevgi, dünyadaki hiçbir ölçüye sığmaz. Bir annenin sevgisi, her sabah bizi karşılayan güneş gibi doğar; beklentisiz, karşılıksız ve sonsuzdur. Anneler Günü sadece takvimdeki bir tarihten ibaret değildir; içimizdeki minnetin ve sevginin dışa vurulduğu özel bir fırsattır. Çoğu zaman kelimelere sığdıramadığımız duygularımızı bir çiçekte, bir sarılıştan ya da küçük bir notta ifade etmeye çalışırız. Oysa anneler, hiçbir hediye beklemeden, sadece bir "anneciğim" dememizle mutlu olabilecek kadar yüce gönüllüdürler. Hayat koşturmacasında unuttuğumuz nice teşekkürleri, farkında olmadan verdiğimiz küçük kırgınlıkları bu günde telafi etme şansımız olur. Çünkü her anne, çocuğunun kalbine dokunan bir şefkat dokunuşudur. Bazen sofradaki sıcak çorbanın kokusunda, bazen geceleri üzerimizi örtüşünde, bazen de sadece yanımızda sessizce oturmasında hissederiz o sonsuz sevgiyi. Ne zaman karanlık bir an yaşasak, sığınacak bir liman gibi gelir aklımıza. En çok da canımız yandığında "Anne!" diye haykırırız; çünkü biliriz ki o kelimeyle birlikte yüreğimiz biraz olsun hafifler. Anneyle geçen zaman, en sade hâliyle bile en kıymetli anıdır insanın. Bu Anneler Günü'nde, başımızı yasladığımız o güvenli omuza bir kez daha teşekkür edelim. Yanımızdaysa sıkı sıkı sarılalım, uzaktaysa arayalım, artık yanımızda değilse dualarımızla yâd edelim. Çünkü anneler, bir gün değil, her gün hatırlanmayı, seilmeyi ve değer verilmeyi hak eder. Tüm annelerin Anneler Günü kutlu olsun, gönülleri huzurla dolsun.

Julia Hevi Palabıyık 10/C

GEBZE FEN OLİMPİYATLARI BAŞARIYLA TAMAMLANDI

HABER

Bilime meraklı 8. sınıf öğrencileri için Gebze Fen Olimpiyatları heyecanı başladı!

Amacı:

Gebze Fen Olimpiyatları, öğrencilerin analitik düşünme, problem çözme ve bilimsel merak duygusunu geliştirmeyi hedefleyen bir yarışmadır. Öğrencilere fen bilimlerini sevdirmeyi ve bu alandaki yetenekleri keşfetmeyi amaçlamaktadır.

Kimler Katıldı?

Kocaeli İl Milli Eğitim Müdürlüğü'ne bağlı resmi ve özel ortaokullarda okuyan 8. sınıf öğrencileri. Yarışmaya her okuldan en fazla 4 öğrenci katılmıştır.

Bilim ve Sanat Merkezleri (BİLSEM) öğrencileri de kendi merkezleri adına katılım sağlayabilmiştir.

Bireysel başvurular kabul edilmemiştir.

Yarışma İçeriği:

8. sınıf Fen Bilgisi müfredatına dayalı sorulara yer verildi.

Fizik, Kimya ve Biyoloji alanlarından 40 çoktan seçmeli soru içer-mekteydi.

1. bölümde 30 soru, her biri 2 puan de-ğerinde.

2. bölümde 10 soru, her biri 4 puan de-ğerinde.

Toplam 100 puan üzerinden değerlendirildi.

Ödüller:

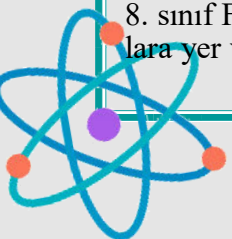
- 1.lik Ödülü: 10.000 TL hediye çeki + Altın Madalya

- 2.lik Ödülü: 7.500 TL hediye çeki + Altın Madalya

- 3.lük Ödülü: 5.000 TL hediye çeki + Altın Madalya

- 4. - 8. sıralar: Zekâ Oyunu + Gümüş Madalya

- 9. - 15. sıralar: Zekâ Oyunu + Bronz Madalya

JÜPİTER

ROMAN (2. BÖLÜM)

Koca koridorda nokta gibi kalan üç kişi olarak yürümeye devam ettik. Yorgundum, bitap düşmüştüm ve bayılmak üzereydim. Benim aksime yanımdakiler fazla neşeliydi. Ben uykusam onlar saat beşte çalan alarm, ben kumdan kaleysen onlar dalgaydı. Resmen planlarımı altüst etmiş ve etmeye devam ediyor, üstüne sinir bozucu bir şekilde bundan gayet hoşnut görünüyorlardı. Nereye gittiklerini bilmemelerine rağmen önden gitmeleri daha da can sıkıcıydı. Nerede olduğumuzu ve bu yaptıkları yüzünden yankı olması dolayısıyla koridoru inlettiklerini umursamadan bağırarak konuşuyor fakat tek kelimesini bile anlamadan ruhsuz bir şekilde onlara bakan beni kızdırdıklarının farkında olmuyorlardı. Kimi kandırıyorum ki? Onlara sinirlenmek hayatımda yapacağım son şey bile değil. Tabii bu ara sıra beni çileden çıkarttıkları gerçeğini değiştirmiyor.

Yol çatallandığı zaman başlarına buyruk hareket eden canım ablalarımı kollarından tutup yönlerini doğru yola doğru çevirdim.

Nereden gideceğimizi bilmemelerine rağmen sanki bu koridorlarda büyümüşler gibi kendilerinden aşır emin hareket etmeleri ve onları düzgün bir şekilde yönlendirmeye çalışarak yönlerini, şuanda yönetim kurulunun toplantı yaptığı yoldan doğru yola döndürmeme rağmen bana sanki çok büyük bir günah işliyormuşum gibi bakmaları bardağı taşıran son damla olmuştu.

“Yolu bilmemenize rağmen bana öyle bakmayı keser misiniz?” diye sitem ettim dayanamayıp. Çok kısa bir süreliğine, yaklaşık iki saniye-

liğine, kem küm ettiler ama ardından boyun eğmeye karar verdiler.

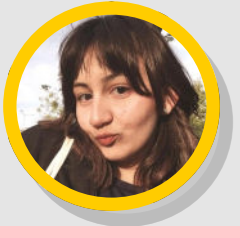
Koridorda yakla-

şık yirmi kilometre yürüdüğümüzü sanırken bir yandan da etrafımı tarıyordum Üzerlerinde her dilden isim yazılı olan kapılar mühürlüymüş gibi duruyordu. Sanki onlardan birini açarsam sihirli bir dünyayı aralayacaktım. Bir süreliğine daha yol aldıktan sonra elimle koymuş gibi bulduğum, üzerinde ‘Prof. Dr. Oliver and Frederic THUNDERSON’ yazan; diğerlerinden farklı olarak mavinin bütün koyu tonlarının üzerinde koca bir renk cümbüşü oluşturduğu, iki kanatlı, devasa bir kapının tam karşısında durdum. Gayet sakinim ve öyle göründüğümü düşünüyordum. Ancak benim aksime ablalarım kapıdan, sanki onları tek lokmada yutabilecek bir canavarmış gibi uzak duruyor, bana da çoktan öldüğümü düşünmeme neden olacak şekilde bakıyorlardı. Kapıdan garip bir ‘Fıss...’ sesinin yükselmesiyle küçük bir çığlık koparıp kendilerini birkaç adım geriye attılar. Değişik bir tarama cihazı kırmızı lazer ışıklarını üzerimden geçirirken beni korkuyla izlemeye devam ettiler. Tarama işleminin bittiğini belli eden bir başka ‘tıss’ sesi geldikten sonra; yabancı ve tok bir şekilde çıkan “Hoş geldiniz.” robotik sesini duyduk. Sesin bilgisayar ürünü olduğu apaçık ortadaydı ve belliydi ki bu onları kapıdan daha da uzaklaşmaya sevk ediyordu.

Kapının kanatları iki yana doğru, duvarın içine girerek, yavaşça ancak büyüleyici bir şekilde açıldı.

Arkama dönüp ablalarımın baktım. Ardından, geri geri açık kapıdan içeriye doğru yürümeye başladım. Benim gözlerim onlarda, onların gözleri bendeydi. Sakince yaptığım hareketler onları kapının arkasında medusa olmadığına inandırmış olacak ki benimkiler gibi yavaş adımlarla kapıya yaklaşmaya başladılar kapıdan geçtikleri an, sıçrayıp ondan uzaklaştıkları zamandan itibaren nefeslerini tutuyormuşçasına ciğerlerinden gelen bir hava silsilesi koy verdiler.

Kontrol edemedim kıkırdadım ve gözlerimi onlara çevirdim. İkili, sanki kararlaştırmışlar gibi aynı anda gözlerini devirdi bana. Kıkırdamalarım bitkin bir gülüşe dönüşürken ikisinden de bir fiske yedim.

Z. Hilal Yıldırım 10/B

Aysima İdil İnan 10/C

ANLATICININ GÖRDÜKLERİ

HİKÂYE

Soğuk bir cumartesi akşamında kalabalık bir yoldaydı. Soğuğa aldırış etmeyen insanlar gezilerinden taviz vermemişlerdi. Hoş, soğuk onun da pek umrunda sayılmazdı ama işini sessiz ve huzurlu bir sokakta halletmeyi tercih ederdi. Böylesi bir ortamda yapması gerekeni düşünmek pek de zevk vermiyordu.

Başını hafifçe yukarı kaldırdı, kale tam karşısındaydı. Yaklaşık 1300 yıllık yapı tüm heybetiyle göğe uzanıyor, yere düşmeye başlamış ilk kar tanelerini taşıyan melekleri selamlıyordu. Büyüleyici bir manzaraydı fakat bu güzelliği seyredecek vakti yoktu. Her saniye daha da güçten düştüğünü hissedebiliyordu. Acele etmek zorundaydı.

Kimse fark etmeden içeri girdi. Çalışmaktan nasır tutmuş elleri, yumuşakça duvarlarda gezindi; gözlerinin önünde yer yer buğulu, yer yer cennetten akan bir ırmaktan daha berrak anılar belirmeye başladı. Duvarlar arasında dolaşmış imparatorlar, yarım kalmış hikâyeler, kavuşamayacak aşıklar, kalenin koruduğu körfezde dökülmüş kan, paramparça olmuş bedenler... Kalp atışları hızlandı, zar zor nefes alabiliyordu. Çektiği acıya rağmen anıların gerisini görmek istiyordu. Kendisi bir kez öldükten sonra gerçekleri anlatabilecek başka kimse kalmayacaktı. Anılar çemberinde dolaşmaya devam etti...

Lüks elbiseler içinde mağrur bakışlı bir adam, sert bir yüz ifadesiyle etrafı izliyordu. Beyaz tünüğünün üzerinde kraliyete yaraşır tarzda dikilmiş, altın bir tokayla tutturulmuş koyu mor bir pelerin vardı. Ayağında lüks sandaletler; başında kudretini sembolize eden, değerli taşlarla süslenmiş bir taç vardı. Etrafındaki insanları izliyor, emirler yağıdırıyor ve gerektiğinde çekinmeden can alıyordu. Ya bir deli ya da bir imparatordu. İkisi de aynı şey sayılır diye düşündü adam.

İmparator zaman zaman dışarı çıkıyor, denizi izliyor ve gelecek için acımasız planlar yapıyordu. Hakimiyet alanını büyütme, servetine servet eklemek, sonsuz gençliği bulup ölümsüz olmak... İmparatorun bilmediği şey ise çok yakın zamanda kendi karısı ve öz kardeşi tarafından suikaste uğrayacağı gerçeğiydi. Aldığı binlerce cana karşılık acılı bir ölümle bitti imparatorun hikâyesi...

Gördüğü anılar yavaş yavaş silinirken parmakları duvara tutunamayacak hâle geldi, kan dudaklarının arasından sızıyordu. Binlerce hikâye vardı görmesi gereken, dakikaları vardı yaşayabileceği... Gözleri odağını kaybetmeye başlarken yeni bir hikâyeye odaklandı.

Gölgelerin içinde iki karaltı gördü. Bembeyaz elbiseler içindeki zarif bir kadın ve üstünde zırh olan genç bir adam birbirlerine yaslanmış, fısıldayarak konuşuyorlardı. Hikâyelerini anlattı kadın ona, adam dinledi. Ellerini tuttu, öptü defalarca. Kadının zayıf elleri onun yaralı elleriyle buluştu defalarca, saatlerce sadece birbirlerini dinlediler. Gün doğumu kendini gösterince son kez göz göze geldiler. Adamın gözlelerinden sessiz bir damla gözyaşı süzüldü, kadının gözlerinden aşk ve hüznle kutsanmış bir pınar akıyordu. Kadın boy-

nundaki tılsımlı kolyeyi çıkarıp avucuna koydu, parmağı adamın parmağındaki yüzüğe sürttü. Adam elini kadının boynundaki son kolyeye uzattı; kendisinin ona verdiği, kolyemişçesine saklanmış yüzüğe. Tüm dünya hayır derken onların evet dediği aşkın sembolüne son kez dokundu, kadının kulağına son bir cümle fısıldadı: *"Bekle beni, benim için değerli olan her şey adına yemin ederim ki geri döneceğim sana..."*

Kadının dudaklarından son bir *"seni seviyorum"* döküldü, son kez sarıldı güneşi olmuş adama... Adam son bir kez sarıldı yıldızı olmuş kadına... O gün kadın hayatı-

nı aydınlatanı, adam ise ruhuna yön vereni kaybetti. Kadın gözyaşı dökemedi, prenses sıradan bir asker için ağlayamazdı. Adam gözyaşı dökemedi, sırrını saklayan kadını korumakla meşguldü. Haftalar sonra, ordu geri döndüğünde prenses kimseyi umursamadan koştu onu görmek için ama adam orada değildi. Adam artık bu dünyada değildi, yeminini bozmuştu... Yemin bozulunca onun için değerli olan son şey de ayrıldı dünyadan... Yeminler kutsaldı o zamanlar, bugünün yeminlerinin aksine....

Kanlı bir gözyaşı yavaşça yanağına doğru süzüldü anlatıcının, bu iki aşığın adını dahi bilmeden sırlarını taşıyordu. Çoktan solup gitmiş güneş ve yıldızın son kez konuştuğu duvarın önünde duruyordu. Ne de güzel sevmişlerdi birbirlerini, sadece ruhlarını görerek... Birbirlerinin kalplerini kırmadan, sadece gözleriyle seyerek...

Kendini bir savaşta buldu bir anda, gemilerden birine saldırı düzenleniyordu. Genç askerler kahraman olma ümidiyle saldırıya geçiyor, paramparça bir şekilde denizdeki sonsuz mezarlıkta yerlerini alıyorlardı.

Kuklalar gibi kontrol ediliyor, kendileriyle oynanıyor ve ölümün kucağına gönderiliyorlardı. Savaş izleyen komutan yerinden ayrılmıyor, kendisini hiçbir şekilde riske atmıyordu. Sonuçta zafer onun, mağlubiyet askerlerininindi, ona ne gerek vardı ki?

Savaş bitmek üzereyken, galibiyet garantiyken komutan savaşa katıldı. Amacı kahramanlık yaparak imparatorun gözüne girmekti. Düşmanlarının hedefinin onu gafil avlamak olduğunu, bu yüzden çekildiklerini ve tüm askerlerinin onun ölümünü izlemeye bu kadar hevesli olduklarını nereden bilebilirdi ki?

Cansız bedeni güvertede kanlar içinde yatarken düşmanların kalan askerleri esir aldıklarını gördü. Yeterince adam öldürmüşlerdi, onların hizmetçiye ihtiyaçları vardı. Komutan ölmüştü, daha önemli bir şey var mıydı?

Komutanın cesedini denize fırlattılar, daha önceden komutanın olacakları bile bile ölme gönderdiği yüzlerce askerin ölü bedenlerinin

olduğu mezarlığa. Onu diri diri bu mezarlığa gömdüler. Komutan suya atılırken gördüğü son şey kendi askerlerinden bazılarının hâlâ batmaktan olan kabuklarıydı. Hepsinin gözleri açıktı ve gördükleri son şey olan gün ışığına bakıyorlardı. Denizin yumuşak ve boğucu bir kefen olan çarşafını aşmayı başaramış bir huzme güneş ışığı bu masumlara son anlarında umut vermişti görünüşe göre. Ne yazık, belli ki hayalleri vardı hepsinin...

Yere yığıldı adam, daha fazla bu dünyada kalamayacağını anlamıştı. Gözlerini kapatıp eski dostu ölümü bekledi, lakin dostu gelmiyordu. Unuttuğu bir şey vardı mutlaka; dostu dakikti, asla geç kalmazdı. Son kez gözlerini açmaya karar verdi.

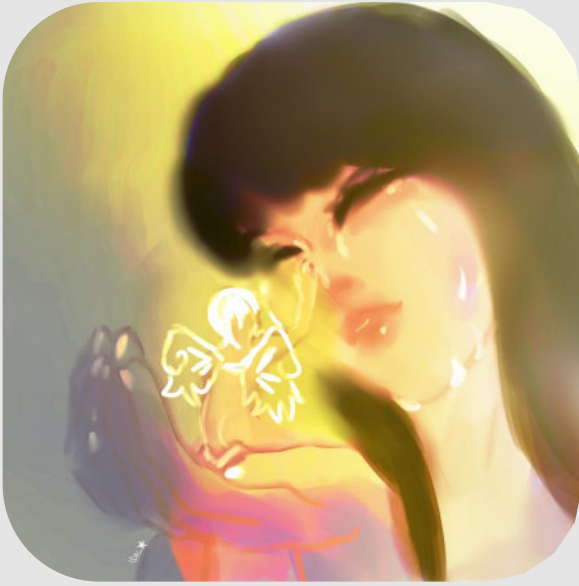
Gözlerini son açışında gördüğü ama sadece birkaç tanesini anlatabildiği tüm hikâyeleri ve onların başrollerini gördü. İmparator acı içindeydi, kalbindeki hançerden akan kan hâlâ tazeydi. Hayatının aşkı olan karısı ona böylesi güzel bir hediye vermişti sonsuzluk yolculuğunda ona eşlik etmesi için. Aşıklar da beraberlerdi; birbirlerinin ellerini tutmuş, mutluluk içinde gülümsüyorlardı. Özgürce birbirlerini sevmek yaşarken cüret edemeyecekleri bir hayaldi, insanlar ölümden daha korkunçlardı... Sonsuz yolculuğa giderken kendilerine hediye verilmiş kılıç yaraları ve kanlı mendilleri hâlâ yanlarındaydı, dünyanın onlara sunduğu son hediyeleri saklamışlardı. Arkalarındaki ordu da vücutlarından altın rengi kanlar damlamasına rağmen onları izliyorlardı mutlulukla. Ölümünün sebebi olmuş komutanın ruhu ise kirli bir ruhtu; hareket dahi edemeden pencerenin yanına oturmuş, kibri ve bencilliği nedeniyle öldürdüğü her asker için takılmış zincirlerini çözmeye çalışıyordu. Konuşamıyordu, temiz ruhlara bakamıyordu. Elinden gelen tek şey sonsuzluk yolculuğunda cesur bir askerin peşinden gitmeye karar veren ordusuna lanet okumaktı. Gerçi etkisi de olmazdı ki, kirli ruhlar masum kalplere zarar veremezlerdi...

Anlatıcı onlara gülümsedi, bir anda

hafiflediğini hissetti. Eski dostu ona yardıma gelmişti. Kolundan tutup onu kendisine doğru çekti ve gözlerine baktı. Bir ömürlük sürede pek çok hayata tanıklık etmiş, hikâyeler unutulmasın diye çabalamış bir anlatıcının gözleliydi bunlar.

Arkasını döndüğünde bedeninin yerde yattığını gördü, gözlerinden ve dudaklarından kanlar sızıyordu. Elinde tuttuğu not defterine büyük bir zorlukla da olsa gördüğü tüm hikâyeleri not almıştı. Bir hikâye anlatıcısının yaşayabileceği en güzel hayatı yaşamış, pek çok hikâyenin kaybolup gitmesini engelleyebilmişti. Bu yüzden yüreğinde hafiflik ve gözlerinde nasıl öldüğünü gösteren altın rengi lekelerle terk etti dünyayı. Yaşayanlara anlattığı hikâyeleri saf ruhlara anlatabilirdi artık, onlar bunu hak etmişlerdi.

Çizim: Aysima İdil İnan 10/C

GÜNEŞ BATINCA

Nefes almak bile zor gelir
Sevdiğini kaybedince
Yaşama sevincin kaybolur
O gülümsemeyi göremeyince

Bu diyar sana dar gelir
O mezarı gördükçe
Merak etme, nefese gerek kalmayacak
Sen onun yanına gidince

Ebrar Gündüz 11/E

ÇOCUKLARIN GÜNÜ

Şarkı, garbı, şimali, cenübü
Tüm çocukların günü
Yılın en masum günü
Nisan'ın yirmi üçü

Çocukların zamanı
Çocukların bayramı
Çocukların oynadığı etkinlik
Yılların yaşlandıramadığı şenlik

Bugün seksen bir il huzurlu
Bugün seksen bir il mutlu
Bugün hüznün yok, ağlama yok
Bugün o yok, bu yok
Bugün sadece çocuk var
Çünkü bugün çocukların günü

Ahmet Gültekin 9/E

BİZ DÜŞÜNELİM DİYE

KÖŞE YAZISI

Şehitler, biz yaşayalım diye ölenlerdir. Vatanı, milleti için hayatlarından vazgeçenlerdir. Bazen isimleri haykırılır ülkenin dört bir yanında bazen ise adı sanı bilinmeden karışıp giderler toprağa. Dile kolay, yaptıkları çok büyük bir şey aslında. Kim verir ki canını tanımadığı insanlara? Tek bir canın var, yaşayacağın upuzun bir ömrün var, belki de tatmadığın onlarca şey, yaşayamadığın onlarca anın var. Niye feda edesin ki kendini? Böyle düşünür insan. Onlar düşünmediler. Biz bunları düşünelim diye düşünmediler hem de. Arkalarında ne varsa bırakıp gittiler. Aileleri vardı belki arkalarında, belki hiç göremedikleri çocukları vardı, çok özledikleri eşleri vardı. Düşünmediler bunları. Biz düşünelim, biz yaşayalım diye düşünmediler.

GNOTHI SEAUTON “KENDİNİ TANI, BİL.”

DENEME (BÖLÜM 5)

Gramerden yola çıkarak varlık sahasına girdiğimizde özneyi belirledikten sonra varlığı tanıtıcı kategorilerimizi de belirlemek mümkündür. Yani bir insan dedikten sonra onun artık akıl sahibi bir varlık olduğunu anladığımız için ona göre kategorilendiririm. Ona göre sorular belirlenir. Bu belirlenmedikçe varlığı tanımamızın imkânı sıfırlanır. Ya da yanlış olur. Çünkü insan dedikten sonra bunun özü değişmez. Bu özne değişmez. Ama ondan (töz, özne, cevher) sonra söyleyebileceğimiz her şey değişken olandır. Bu bütün varlıklar içinde geçerlidir. Aristoteles’in mantıkta cins dediği, varlık anlamında da ousia (töz, cevher, özne)’yı belirledikten sonra kategorilere geçebiliriz.

Özne-cevher-töz (substance): Varlığını devam ettirmek için başka bir şeye ihtiyacı olmayan, kendi özü ile varlığını sürdüren şey. Misal, taş tüm vasıflarından ayrı olarak bir cevherdir. Rengi, şekli, ağırlığı vd. onun ilintileridir.

Nicelik: İki arşı uzunluğunda, üç arşın genişliğinde,

Nitelik: Beyaz, gramer kurallarına uygun,

Bağıntı (Görelilik-Relation): Yarım, çift, misli, daha büyük,

Yer: Agora, Pazar, çarşı, oda,

Zaman: Dün, geçen yıl,

Durum (pozisyon): Yatıyor, silahlı,

İyelik: Ayakkabılı, silahlı,

Etkinlik: Kesmek, yakmak, kesiyor, yakıyor,

Edilgenlik: Kesilmek, yakılmak, kesiliyor, yakılıyor

Bu kategorilerin ışığında diyebiliriz ki, bir varlığı düzgün bir akıl yürütmeye anlamlandırmak ya da bilmek için önce “ne” olduğu sorulmalı ve genel bir kavram altına yerleştirilmeli ki, hakkında öğrenilecek hususlar da bu şekilde belirlenmiş olsun. Bu yüzden bu kategoriler arasında “ne” sorusuna cevap ve-

ren “varlığın tözü ya da cevheri” (ousia), hem tanım (kailogoi), hem bilgi (kaignosei) hem de zaman (kaikhronoi) bakımından en

önde gidendir; bir şeyin ne olduğunu gösterir. Diğerlerinin hepsi varlığın değişebilir çehresidir, ama Töz değişmeden kalır. Çünkü töz varlığın anlamı, özü, doğası, çekirdeğidir. Bu yüzden o olmasa ortada üzerine konuşacağımız bir şey de kalmaz, olmaz, binaenaleyh tözleri dışında diğerlerinin kendi başınalığı yoktur, tözlerden ayrılmazlar. O tek kelimeye ya da tek şeye içkin olan bu töz belirlendikten sonra yani “ne” sorusuna mesela “bir insan” denildikten sonra, diğer sorularda ardından yavaş yavaş akmaya başlar. Bu sıralamaya uygun olarak zihnindeki ikinci soru niceliğin ne olduğudur. Yani söz konusu varlığın ne kadar küçük ya da büyük olduğu veya ne kadar çok olduğu, cevaben şu kadar büyük, şu kadar küçük veya şu kadar çok denir. İşte insan bu kategorilerden sıyrıldıkça zihnen koptukça temaşa alemine girer. Hakikatle yüzleşebilir.

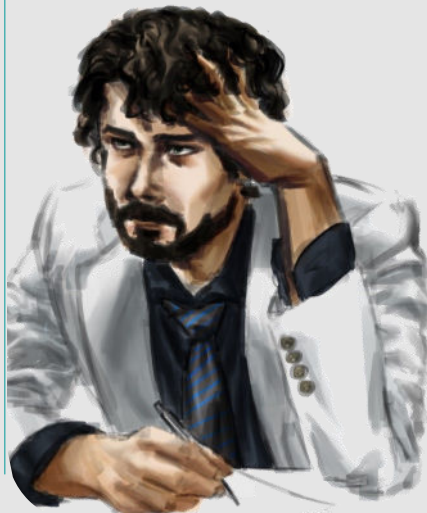
Ayrıca unutulmamalıdır ki, "Kim tevfiik isterse, kâinatta cârî olan âdetullaha âşinalık etmek ve nevâmis-i fitrata dostluk etmek gerektir. Yoksa fitrat tevfiiksizlikle bir cevap-ı red verecektir." Yani dünyayı kalben terk edip, kesben terk etmeden yaratıcının kanunlarına bağlı kalarak temaşa mesleğini sürdürebiliriz. Ve madem ki tüm insanların hakiki derdi, meselesi, mutlu olmak o halde bu mesleği diğer insanlara ilmen ve yaşayarak göstermeliyiz. Eğer öyle olmazsa terğib veya terhib hilesiyle ancak yalnız bir tesir-i sathî edip

ve akla karşı sedd-i turuk edecektir.

Unutulmamalıdır ki tahakküm-ü zahirî, kahr ve cebr ile mümkündür. Fakat efkâra galebe etmek, hem de ervaha tahabbüb ve tabayia

Remzi Asilsoy/DKAB

tasallut, hem de hâkimiyeti-
ni vicdanlar üzerine dai-
ma muhafaza etmek;
hakikatın hassa-i fârîka-
sıdır. Bu hassayı bil-
mezsen, hakikattan
bîganesin. Yeri geldiğin-
de insan hiçbir tereddüt
göstermeden, hiçbir şekilde

korkmadan düşüncelerini yıkabilmeli, yeni-
den inşa etmeli edebilmeli hatta bu kıyamete
kadar da olsa böyle olmalıdır. Çünkü hakkın
hatırı alidir hiçbir hakka feda edilmez. Eğer
böyle davranamazsak dogmatik bataklığında
boğuluruz. Onun için insan için “en doğrusu-
nu bulmak demek insanlığı dogmatizme gö-
türmek” demektir.

Bu anlattığım mesele insanın hem şahsi hem
ailevi hem sosyal hem de mesleki hayatında
göz önünde bulundurması gereken ilkeleri
barındırıyor. İleride mesleğinizde başarılı
olmak içinde bu yazılanları dikkate almalısın-
ız. Çünkü avukatlık mesleği bunlar olma-
dan yapılamaz desek hiçte mübalağa yapmış
olmayız. Bunu için sizin gibi adaleti sağlaya-
cak olan adil, güzel, iyi, muhakeme gücü
kuvvetli, edepli insanlara ihtiyaç vardır ve
bu ihtiyaçta yeryüzünde insan var oldukça
olmaya devam edecektir. Bunu gerçekleştire-
bilmeniz bu hakikatleri özümsemekle
mümkündür.

Bir ömür boyu daima theoria, erdemli bir
yaşam sürmeniz dileğiyle, duasıyla. Mutlu-
luk, sağlık, huzur, başarı hep sizinle olsun.
Adaletten sapmamak, adil olmak en büyük
şiarınız olsun. Seni daima sevecek olan öğ-
retmeninden kebûd gözlü öğrencime en der-
rin, en içten sevgiler saygılar, hoşçakalın.

Ma'amafih söylediklerim üzerine her daim
düşünmeye devam ediyorum, bir iktinâf içi-
ne girdiğimi söyleyemem. Söylediklerime
son noktayı koydum demek sadece düşünce-
sizliğin ve cehaletin göstergesi olacağından,
sözlerimi hayran kaldığım bir sözle nihayete
erdirmek istiyorum. Aristoteles'in Nikomakhos'a Etik'in sonunda yer alan sözle.

“HADİ BAŞTAN ALALIM”

PENTATLON BRANŞINDA BÜYÜK BAŞARI!

SPOR

Okul sporları kapsamında il genelinde dü-
zenlenen Pentatlon branşı yarışmalarında
öğrencilerimiz büyük bir başarıya imza attı.
Farklı kategorilerde yarışan sporcularımız,
üstün performanslarıyla tüm dikkatleri üzeri-
ne çekerek toplamda altı derece elde etti.

İşte gurur tablomuz:

Emir Çevik, Genç Erkekler A kategorisinde
il birincisi,

Yiğit Çelik, Genç Erkekler B kategorisinde
il ikincisi,

Mehmet Arda, Genç Erkekler B kategorisin-
de il üçüncüsü,

Ege Berk Kanar, Genç Erkekler B kategori-
sinde il dördüncüsü,

Eylül Gündüz, Genç Kızlar B kategorisinde
il üçüncüsü,

Özgür Melek Öztürk, Genç Kızlar B katego-
risinde il dördüncüsü oldu.

Bu büyük başarıda emeği geçen tüm öğren-
cilerimizi ve onları yarışmalara hazırlayan
Beden Eğitimi öğretmenimiz Gökhan DU-
MAN'ı yürekten tebrik ediyor, başarılarının
devamını diliyoruz.

BİR ANNE

OKŞAN GİRGİN HALOĞLU

Canından can katarak, birlikte büyüyüp büyüttüğü, herkese yetecek kadar geniş gönlü, bol merhameti, açık eli ve güler yüzü, çevresine ışıık ve iyilik saçan koca yüreği olan öyle bir annenin evladı oldum ki şimdi onun yokluğunda emanetini en kıymetli hazinem gibi saklamadan paylaşıyorum.

Bana hep soruyorlar, bu enerji nerden geliyor, diye;

buyrun işte “Anne her çocuğa enerjisini verir, enerji üretme mekanizması verir. Harcanan her enerji annenin çocuğuna verdiği mitokondriden gelir. Mitokondri, hücreye enerji veren, canlı olmasının temelini sağlayan organeldir.” Ben demiyorum bilim diyor:) Ben bu soruya annemin mitokondrilerine sağlık diye cevap veriyorum.

Ben de bir anneyim ve iki anne adayının gururlu, onurlu, ahlaklı, adaletli, vicdanlı, sağlıklı birer birey olma yolculuklarına tanık oluyorum. Kışksuz sevgi ile evlatlarını büyüten destekleyen ve her ne olursa olsun onların yanında olan kadınlara, annelere selam olsun !

GEÇMİŞİN TADI

HİKÂYE/1. BÖLÜM

Elif Şura Koçak 10/B

Sude, Melis ve Baran, sabahın erken saatlerinde Ballıkayalar’a doğru yola çıkarken tırmanışın getireceği özgürlüğü düşündüler. Ancak her biri, içinde farklı bir kaygıyla yola çıkmıştı. Baran, yeni bir zorluk peşindeydi; tırmanışa olan tutkusunu her fırsatta ortaya koyuyordu. Melis, yolculuğun bitiminde ne kadar mutlu olacağını tahmin ediyordu; ancak Sude, bu seferki tırmanışa eskisi kadar hazır değildi. İçinde beliren huzursuzluk, bir süre daha gitmeye devam edecekti.

Melis, arabadaki sessizliği bozarak Baran’a dönüp, “Bakalım bu seferki rota ne kadar zor olacak?” dedi. Baran, gülerek, “Sürprizleri seviyorum,” diye karşılık verdi. Ancak Melis, onun gözlerindeki belirgin kıvılcımı fark etti. “Zor olsun da, nasıl olsa üstesinden gelirsin.” Sude, dışarıyı izlerken çocukluğundan kalma dağları, tırmanmayı ve zirveye ulaşmayı anımsıyordu. Ancak bu seferki tırmanış, geçmişin izlerini de beraberinde getirecekti. Yavaşça içindeki huzursuzluğu bir kenara bırakmaya çalıştı ama düşüncelerinden sıyrılamadı.

Ballıkayalar’a vardıklarında ekip, hızlıca hazırlıklarını tamamladı. Baran rotayı belirlemiş, tırmanmaya başlamıştı. Sude’nin aklı hâlâ geçmişteydi. Tırmanmaya başlamadan önce

bir an durup etrafına baktı. Yıllar önce burada, babasıyla yaptığı ilk tırmanışı hatırlıyordu. O zamanlar, her şey çok basitti; zirveye ulaşmak sadece bir hedefti. Ama şimdi her tırmanış, onu kendi iç yolculuğuna çıkarıyordu.

Baran, sabırsızca ipi çekerek hızla yukarı çıktı. Sude, gözleriyle arkasından takip etti. Bir süre sonra o da çıkmaya başladı. Yükseldikçe üzerindeki yük hafifliyordu. Kendini daha özgür hissediyordu ama hâlâ geçmişin düşünceleri peşini bırakmıyordu. Tırmanırken, babasının ona “*Önemli olan zirve değil, yolculuğun kendisidir*” dediği anı hatırladı. O anı, şimdi daha anlamlı kılıyor gibiydi. Melis, sırayla arkasından tırmanmaya başladığında o da zorlanıyordu ama hiçbir şey onu pes etmeye zorlayamazdı. Sınırlarını aşma duygusu, her zaman bir tür mücadeleydi onun için. Kendisini ispatlama, en büyük motivasyonuydu.

Bir süre sonra zirveye vardılar. Baran ilk olarak yukarıya çıkıp, sabitlediği ipi sabitleyerek arkasındakileri çağırdı. Sude, nefes nefese ama tatmin olmuş bir şekilde zirveye ulaştığında, Melis’in gülümsemesini görmek içini rahatlatmıştı. O anın değerini biliyorlardı. Zirveden manzara her zaman büyüleyiciydi. Aşağıya bakmak, özgür hissettiren bir duygu uyandırıyor. Ancak Sude, kendi içindeki dağların ne kadar yüksek olduğunu da biliyordu. Bu yüzden zirveye ulaşmak, sadece dışarıdaki dünyayı değil, içsel dünyasını da keşfetmekti.

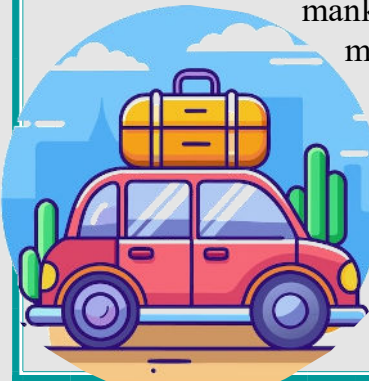
Yolculuklarının sonunda, her zamanki gibi köy fırınında mola verdiler. Ballıkayalar’a her geldiklerinde, o fırından mancarlı pide alırlardı. Ancak bu sefer Sude, fırına girmeden önce duraksadı.

Hamurun kokusu, ona geçmişin izlerini getirmişti. Melis, Baran ve Sude fırına adım attıklarında sıcak pideler hemen gözlerine çarptı. Baran üç pide sipariş etti ve dışarı çıktılar. Fırıncı kadın, “*Yine mi Ballıkayalar’dan geliyorsunuz?*” diye sordu. Sude, kadına gülümseyerek, “*Evet, burası bizim gelenek haline geldi,*” dedi. Ama zihnindeki düşünceler başka bir yerdeydi. Pideden bir lokma aldı, ağzında dağılan lezzetle bir anda geçmişe yolculuğa çıktı.

Çocukken dedesiyle Hünkar Çayırı’na gitmişti. O gün, çocukken duyduğu o ilk pide kokusunu hatırlıyordu. Kalabalık arasında güreş gösterilerini izlerken dedesiyle bir pide almışlardı. O tat, bir çocuk için unutulmaz olmuştu. Şimdi, aynı tat ağzında yankılanırken, bir anda o günleri hatırladı. “*Çocukken bu kadar ilgimi çekmişti,*” diye düşündü. Bu anı, Sude’nin içini bir huzurla doldurdu. O eski tat, şimdi ona sadece bir hatırlatıcı gibi geliyordu. Gerçekten de her şey, tıpkı bir zamanlar dedesiyle o kalabalıkta olduğu gibi, geçmişe dönerdi. Biraz daha sessizleşti; ancak içindeki bu küçük anı ona güven ve huzur veriyordu.

Yürüyüşün ardından yorgun ama mutlu bir şekilde arabalara binip Eskihişar’a doğru yola çıktılar. Melis, teyzesiyle ilgili heyecanını gizleyemiyordu. “*Teyzemin evine gitmek harika olacak,*” dedi, gözleri parlayarak. “*Orada eğleneceğimize eminim.*”

Sude sessizce önündeki yolu izledi. Melis’in heyecanı ona biraz uzak gelse de, arkadaşına güler yüzle karşılık verdi. Baran arka koltukta rahatça yaslanmıştı; ancak Sude’nin gözlerindeki sessiz düşünceleri fark etti. “*Bazen çok derinleşiyorsun,*” dedi hafifçe. Sude cevap vermedi. Baran’la fazla konuşmaya gerek duymuyordu; o anda düşünceleri geçmişin izlerine kayıyordu. Me-

lis'in heyecanı, Sude'nin içindeki huzursuzluğu dengelemeye yetiyordu.

Eskihisar'a vardıklarında Melis, teyzesinin evinin önünde sıçrayarak arabadan indi. Evin taş duvarları, Sude'ye biraz soğuk görünse de içeri adım attığında sıcacık bir ortamla karşılaştı. Teyzesi kapıyı açtığında geniş bir gülümsemeyle karşıladı onları. "Hoş geldiniz, hoş geldiniz," dedi. Evin içinde sıcak bir çay kokusu vardı. Melis hemen teyzesinin mutfağına yöneldi; Baran ve Sude ise salonda rahat bir köşe bulup yerleştiler. Salonun bir duvarı tamamen kitaplarla doluydu. Baran şaşkınlıkla raflara göz attı. Çoğu şiir kitabıydı. "Teyzesi şiir mi yazıyor?" diye düşündü Sude. Zihninde bir soru işareti belirmişti. Melis raflardan birkaç kitap çekip Sude'ye ve Baran'a gösterdi. "Teyzem şiir okumayı çok sever," dedi. "Ama şair olduğundan kimseye bahsetmedik." Sude biraz daha yaklaştı. Bir kitap aldı ve içindeki şiirlere göz attı. Bir sayfa açtı ve okumaya başladı:

...

KABAHAT

Yıllardır düşünüyorum: Neden?
Unutamıyorum seni bir sebepten.
Silemiyorum yüzünü zihnimden.
Ama kabahat bende, sevgilim.

Seni gördüğüm an vuruldum gözlerinden.
Vazgeçemedim asla, koştum peşinden.
Ümitlenirdim her bir tebessümden.
Ama kabahat bende, sevgilim.

Yıllar geçti bir film gibi ömrümden.
Kaç sevgili geçti vefasız gönlünden?
Sevdim, sevilme nedir bilmeden.
Ama kabahat bende, sevgilim.

Bugün gidiyorum buralardan.
Ayrılıyorum senden, bu sevdadan,
Aşk sandığım acımasız yalandan.
Artık kabahat sende, sevgilim.

Esin Işık 9/C

BİÇARE

Dil hala bimare suhan,
Lakin akıl bizar bu sevdadan,
Ne tercümanı aşınaya mecal,
Ne de firkatin hicranına iman.

Ey yar, gözlerin bir hükm-i kader,
Bir lahzanın sırrı cihana değer,
Lakin bilirim, bu feryat beyhude,
Zira mukadder sükutla geçer

Sükut içinde gizli bin ahım
Neylerim ben artık öylece kalakalmışım
Ne bir cevap var ne de bir sual
Biçare Hamuş'um ateşle dolu izahım..

Hamuş

"BİR BAŞARI HİKÂYESİ"

RÖPORTAJ-ŞEYDA ŞAHİN

Öncelikle bu röportajı yaptığım için sana teşekkür ediyorum Zeynep'ciğim.

Kendimden biraz bahsedeyim.

Ben ilkokulu Adana'da okudum, beşinci sınıfı bitirdiğim yıl annemi kaybedince 3 yıl annemlerde kaldım.

Ortaokula orada devam ettim. Benden 7 yaş küçük bir erkek kardeşim var, onunla beraber daha sonra babamın evliliğiyle bizi yanına almasıyla birlikte tekrar

Adana'ya döndük ve üniversite hayatım Adana'da devam etti. Mezun olduktan sonra, tabi şimdiki gibi çok zor değil benim dönemimde atamalar falan, Temmuz ayında başvuruyu yaptığımda eylülde zaten onaylanmıştı. Sivas'ta göreve başladım 1994 yılında. Sivas'ta bi' 14 yıl kadar kaldım, güzel zamanlardı. İnsan böyle çok daha heyecanlı oluyor tabii ki, mesleğe yeni başlamışsın, öğrencilerle berabersin, sen de öğrencilikten geçtiği için öğretmenliğe yani öğrenci psikolojisine biraz hâkimsin. Çok heyecanlıydım, ilk kez sınav kağıtlarını okuduğum zaman inanılmaz mutlu olmuştum, ne yazdılar ne puan versem diye

düşündüğümü hatırlıyorum. Dediğim gibi, güzel zamanlarım geçti Sivas'ta. Orada evlendim 2000 yılında, işte 6-7 yıl da evli kaldık eşimle. Sonra onun rahatsızlığı ve vefatından sonra Kocaeli'ye geldik kızım, bir kızım var benim bu arada, şimdi 21 yaşında. Babası öldüğünde 3,5 yaşındaydı. 2008 yılında Kocaeli'ye geldik. 5 yıl Körfez'de bir ortaokulda fen bilgisi öğretmeni olarak devam ettim, daha sonra alanıma yani asıl alanım olan fiziğe geçiş yaptım Gebze'de. 2013 yılından beri Gebze'deyim. Onun öncesinde 10 yıl Gebze Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi'nde çalıştım -şimdi GATEM diye bilinen- Orada 10 yıl öğretmenlik yaptım, daha doğrusu son 4 yılı idareci olarak çalıştım. En sonunda da işte Yücel Boru Fen Lisesi'ndeğim. Yaklaşık 8 ay kadardır buradayım. Burayı da çok sevdim, çok daha farklı, çok daha değişik bir ortam. Öğrenciler olsun, öğretmen arkadaşlar olsun... Burada olmaktan çok mutluyum tabii ancak çok uzun sürmeyecek gibi görünüyor.

Fizik öğretmeni olmaya ne zaman karar verdiniz ve ne için karar verdiniz acaba?

Aslında fizik öğretmeni olmaya karar vermedim. Şöyle ki benim idealim hep iç mimar olmaktı fakat benim ailevi şartlarım bir an önce üniversiteden mezun olup para kazanmaya yönelik bir şekilde olduğu için hedefime ulaşamadım. Bir diğer hedefim de konservatuvara gitmekti. Ben biliyorsun müziği çok seviyorum, az çok bu programlarda görüyorsunuz bununla ilgili çalıştığımı. Benim için özel olan o tutkuydu, daha fazla ilgimi alan bir alandı müzik ama olmadı. Onda da babam istemişti konservatuvara

gitmemi. Sonra işte üniversite sınavına girdim -şimdiki gibi değildi tabii sistem o zaman- 2 basamaklı yine fakat önce sınava giriyordum, aldığım puana göre tercih yapıyordum. En fazla 24 tercih yapıyorduk. 18 tercih yapmıştım. Tercih listemde de böyle çok değişik alanlar vardı. Annem istediği için eczacılık yazmıştım, ben iç mimarlık okumak olmak istediğim için iç mimarlık yazmıştım... Ardından da işte böyle fizik, kimya falan biyoloji bölümlerini... Şimdi sizler daha şanslısınız, bizim dönemimizde böyle bize bir yol gösteren bir rehber öğretmen bulunmuyordu ya da dersimize giren herhangi bir öğretmen-den yardım almak çok zordu. Şimdi sosyal medya olsun ya da ulaşabileceğiniz kanallar olsun çok daha fazla yönlendirmeniz var. Okulumuzda öğretmenler rehber öğretmenler bu konuda gerçekten daha çok ilgililer, çalışıyorlar sağ olsunlar. Anne babaların da tabii biraz daha bilinçli olması lazım bu konuda. Malum bizimkiler de işçi aile, bilmiyorlardı ki bize ne gösterebilirler... O yüzden bir sürü şey vardı tercih listemde, farklı farklı gruplar yani fiziğin çok isteyerek "Aman da ben illa fizikçi olacağım." diye seçmedim açıkçası. Maksadım bir an önce bir meslek sahibi olup para kazanmaya başlamak ve hayatıma o şekilde devam ettirmekti. Sonra üniversiteye hemen başladım. 1988 yılında üniversiteye girdim. 1994 yılında da öğretmenliğe başladım. fakat fizik bölümünü okuyup öğretmen olduktan sonraki öğretmenlik hakkımız yoktu. Fen-Edebiyat Fakültesi olduğu için fizik öğretmenliği olamıyorduk biz. O aralar dilekçe falan yazıp imza toplayıp bakanlığa gönderdikten sonra bize öğretmenlik hakkımızı verdiler.

Hangi üniversiteden mezun oldunuz?

Çukurova Üniversitesi mezunuyum ben. Fen Edebiyat Fakültesi fizik bölümünde orada güzel zamanların oldu. Arkadaşlarımızla güzel zamanlarımız geçti, hocalarımızla da tabii ki değişik maceralarımız gelişti.

Bu maceralardan biraz bahsetmek ister misiniz acaba?

Sınıfta bir proje çalışması vardı. Hocam ödev vermişti, geier-muller sayacıyla -alfa beta gama ışınlarını sayan bir sayaç. Bununla ilgili bir deney yapmam lazım fakat araç Almanya'dan geldiği için uygun değildi buradaki voltaja, Avrupa'da biliyorsunuz daha yüksek prizlerdeki voltaj. Türkiye'de 220 volt civarında evlerde kullandığımız prizler. Üniversitede kullandığımız da öyleydi tabi. Ben prize takınca bozuldu, doğru saymamaya başladı falan, hoca da hiç uyarmadı açıkçası. Daha sonra anlayışla karşıladı tabii ki

Sizin hayatınızda ayrı bir yeri olduğunu söyleyebileceğiniz bir öğretmeniniz var mı? Varsa bu kişi sizin hayatınızı nasıl ve hangi yönde değiştirdi?

Fizik öğretmenime hayrandım ben hiç unutmam: Alpaslan Topçu. Hayrandım ben onu dersini anlatmasına, okumasına... Keşke karşılaştım bir yerlerde, çıksa karşıma ama insanlar sonuçta değişiyor bir de aradan zaman geçiyor

Peki, mesela küçükken olmak istediğiniz biri vardır illaki, idol aldığınız biri vardır... Bu kişilerle şu anda aranızdaki farklar, net benzerlikler ne? Karşılaştırmak isterseniz eski halinizi, eskiden olmak istediğiniz kişiyi mi daha siz gibi hissedersiniz yoksa şu anki haliniz mi daha siz gibi hissettiriyor?

Şu anki hâlimden mutluyum Zeynep ya. Dedim ya, öyle birilerinin örnek alayım, mesleği illa da yapayım diyemedim. Şartlar gerçekten o konuda el vermedi bana ama şu andaki hâlimden memnunum. Öğretmenliği ben mesleğe başladıktan sonra sevdim. Öğrencilerle beraber olmak, dersi anlatmak, onların sıkıntılarına çözüm bulmak beni çok mutlu ediyordu. Aşağı yukarı bir 25-26 yıl da bu yolda hep öğretmenlik adına bu işleri yaptım. meslekte 30. yılımı çalışıyorum, 30 yıl oldu. Son 5-6 yıldır da zaten idarecilikle geçti. Biraz da idareci olarak çocuklara bir şeyler katabayım, sadece derste kalmasın bu. Biraz da sağlık problemlerinden dolayı idareci olmayı seçtim açıkçası, emekli olmayı düşünüyorum tabii ama gidebildiği yere kadar bir gideyim

istiyorum. Zaten şu anda kızım hâlihazırda okuyor. Bu nedenle sıkıntılı oluyor benim için ama ben emekli olsam da zaten durmam mutlaka çalışırım, o yüzden en azından kendi işime devam ediyorum.

İyi ki de idaremeniz olmuşsunuz hocam, çok teşekkür ederiz.

Z. Hilal Yıldırım 10/B

ÖĞRETMENİMİZDEN TÜRKİYE ŞAMPİYONASINDA ALTIN MADALYA!

SPOR

24-26 Nisan tarihlerinde Ankara Gölbaşı'nda, Hacettepe Üniversitesi ev sahipliğinde düzenlenen Bisikletle Oryantiring Türkiye Şampiyonasında okulumuz Beden Eğitimi Öğretmeni Okşan Girgin HOLOĞLU, K45 kategorisinde Türkiye Şampiyonu olarak altın madalya kazandı.

Hem akademik hem de sportif anlamda öğrencilerine örnek olmaya devam eden öğretmenimizi gönülden tebrik ediyoruz.

Bu başarıda emeği geçen ve desteklerini esirgemeyen:

Ufuk Uğurtay, Meliha Balcan, Berkay Banu Kılıçoğlu, İstanbul Oryantiring Grubu (IOG), ve tüm bilgi ve tecrübelerini paylaşarak katkı sağlayan antrenörümüz Erdi ARSLAN'a da teşekkür ederiz.

Okulumuz, hem öğrencileriyle hem öğretmenleriyle sporda örnek olmaya devam ediyor!

İYİ OLMAK ZORUNDA MIYIM?

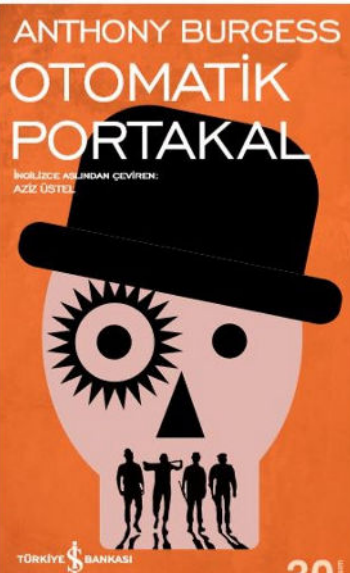
ELEŞTİRİ-OTOMATİK PORTAKAL

Otomatik Portakal, okurken yer yer tedirgin eden ama bitirdiğinizde sizi derin bir sorgulamaya iten bir kitap. Anthony Burgess'in yazdığı bu roman, ilk bakışta sadece şiddet dolu bir gençlik hikâyesi gibi durabilir ama içine girdikçe aslında özgürlük, ahlak ve devletin birey üzerindeki gücü gibi çok ağır konuları işlediğini fark ediyorsunuz.

Kitabın baş kahramanı Alex, genç, asi ve oldukça tehlikeli biri. Arkadaşlarıyla birlikte gece sokaklarda dolaşıp insanlara zarar veriyorlar. Ama Burgess'in asıl anlatmak istediği şey, Alex'in yaptığı kötülükler değil, bu kötülükleri yapamaması için devletin ona uyguladığı baskı. Yani bir insanın içinden gelerek iyi olması mı daha değerli, yoksa zorla iyi olması mı? İşte bu sorunun cevabını düşünmeye zorluyor kitap.

Bir de şu meşhur "nadsat" dili var. Alex ve arkadaşları, kendilerine özgü bir gençlik dili kullanıyorlar. Başta anlaması zor gelse de alışınca kitabın havasına katkı sağlıyor. Sanki başka bir dünyanın içine giriyorsun. Bu dil sayesinde hem karakterlerin yaşadıkları dünyayı daha iyi hissediyorsun hem de olaylara dışarıdan bakabilme şansın oluyor.

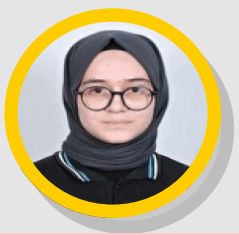
Devletin Alex'e uyguladığı "düzeltme yöntemi" de aslında çok sert bir eleştiri. Alex artık kötülük yapamıyor çünkü yaptığı anda midesi bulanıyor.

Ama bu da onun özgür iradesini elinden alıyor. Burgess, burada çok net bir mesaj veriyor: Bir insanın iyi olmasının bir anlamı olması için, o iyiliği kendisinin seçmesi gerekir.

Sonuç olarak, Otomatik Portakal rahatsız edici ama çok güçlü bir kitap.

Her sayfası "iyi nedir?", "insan kimdir?" gibi derin sorularla dolu. Şiddet içeriği yüzünden herkesin kolayca okuyabileceği bir kitap değil belki, ama sorgulamayı seven herkesin bir noktada karşılaşması gereken bir eser.

H. Kübra Tezcan 11/A

Kısacası bu kitap, seni tokat gibi bir soruyla baş başa bırakıyor: "Kötü olmayı seçemiyorsam, iyi olmanın ne anlamı var?"

YENİ BİR BAŞLANGICA DOĞRU...

VEDA

Ne garip... Zaman dediğimiz şey geçiyor, biz bazen sadece ardından bakıyoruz. Daha dün gibi geliyor ilk kez bu sayfaya bir şeyler yazdığım an. Heyecanlıydım, biraz da tedirgin. Şimdi ise yazarken içimde tatlı bir hüznün var.

Bu satırları yazmak kolay değil. Çünkü bu ekip, bu köşe, bu emekler... Hepsi birer parçam gibi oldu. Yazarken bazen çok düşündüm, bazen sadece içimden geldiği gibi yazdım. Ama hep içten oldum. Çünkü burası bana gerçekten kendim olma fırsatı verdi. Her kelimedede biraz ben vardım, biraz da siz.

Şimdi ise veda vakti. Ama bu bir son değil. Sadece bir değişim. Yeni bir editör gelecek, yeni cümleler kurulacak. Bu köşe başka bir sesle yeniden nefes alacak. Ve ben, okur koltuğunda heyecanla takip edeceğim.

Süreçte bana güvenen, desteğini esirgemeyen, her zaman yol gösteren Sevgi Hoca'ya da sonsuz teşekkürler. Sizin rehberliğiniz olmasaydı, bu kadar keyifli ve verimli bir deneyim yaşamak zor olurdu.

Destek olan, eleştiren, bir satır bile olsa okuyan herkese teşekkür ederim. Bu yolculukta bana eşlik ettiğiniz için minnettarım. Yeni editöre şimdiden başarılar, yazacağı her şeyin birilerine dokunması dileğiyle...

Hoşça kalın. Ama en çok da kendinize iyi bakın.

H. Kübra Tezcan (Editör)